

Søren E. Thomsen

Søren E. Jensen

Blandt de mindre desperate ord som ungdomsoprørets generation satte på deres efterkommere, da de viste sig at agere på en måde, der ikke passede ind i 68'ernes selvforståelse, var begrebet „narcissisme“.

Ordet er i dag næsten helt forsvundet i takt med, at praksis har taget over, men allerede da firserne tog deres begyndelse, var det ikke grebet helt ud af luften.

I julen 1980 sad jeg i Esbjerg og ikke blot nærlyttede men også nærlæste den eneste julegave, som jeg havde ønsket mig dét år, lp'en „Under en sort sol“ med Sods, og skønt coveret bestemt ikke var overforsynet med oplysninger, så var der dog en detalje, som bragte mig stor trøst, nemlig at teksten til „Marble Station“ byggede på et digt af en vis Søren Ulrik Thomsen.

„Aha!“ tænkte jeg, men for at forstå den oplevelse må man vide, at jeg var femten år gammel og allerede draget af punkmiljøet i København og det i en grad, at jeg som en konsekvens, der kan skræmme mig den dag i dag, havde udskiftet min barndoms jyske dialekt med en noget nær perfekt københavnsk ditto med det resultat, at mit sprog endnu har en tone, som i grunden ikke er min, og som aldrig vil blive det, for det vil være endnu mere skræmmende, hvis jeg som fyrrårig familiefar pludselig begyndte at tale jysk igen.

Det skal vi ikke dvæle ved; som sagt blev jeg lykkelig over, at Søren Ulrik Thomsen var nævnt på en punkplade, og det var navnet i sig selv, der gjorde mig glad: Ikke Zøren Uha Tomorrow, eller hvad man ellers kaldte sig dengang, men et helt igennem organisk

dansk navn, der tilmed lignede mit eget. Så fremmed var den verden, som jeg snart skulle tage del i, altså heller ikke, for hvis den kunne rumme en Søren Ulrik Thomsen, måtte der også være plads til en Søren Elbæk Jensen.

To år senere stod jeg blandt publikum i Saltlageret og følte mig aldeles hjemme og så alligevel ikke: Det var musikken, jeg forstod, men desværre var og er jeg så grundlæggende umusikalsk, at talentet allerede havde vist sig ikke at række til den letteste af alle genrer, punken, og det endda på det letteste af alle instrumenter, bassen. Det gik bedre med at skrive, men den litterære firserscene sagde mig ikke en pind, eller rettere: den smule, jeg havde stiftet bekendtskab med, brød jeg mig overhovedet ikke om. Skurken var her David Henrik Fried, hvis digtsamling „Hot Spot“ jeg havde vundet i en lyrikkonkurrence på Faxehus Efterskole, og de digte syntes jeg var decideret dårlige. Det var de også. Desuden kunne man ikke undgå at støde på Michael Strunge, men han irriterede mig med al sin punkofile korrekthed. Derfra var der ikke langt til en ungdommelig generalisering, der lød, at når der ikke var noget ved David Henrik Fried og Michael Strunge, så var der sikkert heller ikke noget ved de andre, og dermed forblev Søren Ulrik Thomsen ulæst, mens firserne endnu stod på. Senere skulle jeg i den grad få indhentet det forsømte.

Der blev taget tilløb, da Lars Hug udgav City Slang, og det var ikke dårligt, men det var heller ikke helt godt, hvilket vil sige, at det ikke var lige så godt som Kliché-pladerne. Alligevel kunne jeg godt høre, at Søren Ulrik Thomsens tekster havde noget på sig, men de ramte mig endnu ikke rent. Mellem os sagt tvivlede jeg på, om de kunne stå for sig selv; en hypotese, der blev forstærket af, at jeg hørte Søren Ulrik Thomsen læse sine digte op i en radioudsendelse i forbindelse med pladeudgivelsen, hvad der fik mig til at proklamere, at det var muligt, at denne Søren Ulrik Thomsen var en god digter, men læse op, det kunne han dæleme ikke.

Den påstand har jeg senere brugt mange år på at dementere, lige indtil jeg i år 2005 sad i et radiostudie og fejrede firsernes 25-

års fødselsdag i form af en montage, der byggede på arkivklip fra Dengang.

Der var nok at tage af. Ingen skal komme og sige – og Søren Ulrik Thomsen har da heller aldrig sagt det – at undergrunden var underbelyst, tværtimod vidner alene omfanget af arkivmateriale om, at man i firsernes begyndelse blot behøvede at skrive et ganske lille digt og sørge for, at ord som „plastik“ og „nat“ indgik, så var der også en medarbejder fra radioens kultureddaktion parat med en mikrofon, og det kan retrospektivt undre, thi for det første var alt bestemt ikke lige godt – og det skønt David Henrik Fried ikke er repræsenteret i arkivet – for det andet var udtrykket, i hvert fald det radiofoniske, grundlæggende stereotyp. Under produktionen af udsendelsen talte jeg således med en af firsernes store repræsentanter, Klaus Lynggaard, som skyldte mig en artikel, og jeg lokkede ham med, at hvis han gik til tastaturet, så skulle han nok også komme med i min firsermontage med alt hvad det medførte af rare gramexpenge.

Det syntes Lynggaard lød som en rigtig god handel (som ikke blev dårligere for hans vedkommende af, at han nok kom i radioen men aldrig fik skrevet artiklen), og han nævnte en udsendelse, som „eddermame var firsertypisk“, nemlig et lyrikkvarter hvor Lynggaard læste sine digte op over musik af Joy Division, David Bowie og Brian Eno. Det gode var, at Lynggaardudsendelsen passede ind i helheden; det dårlige var, at jeg med min kræmmerhandel måtte skrotte et klip med enten Michael Strunge, Søren Ulrik Thomsen, Michael Valeur eller Bo Green Jensen, som også læste deres digte op over musik af Joy Division, David Bowie og Brian Eno.

Musikalsk set var den periode, som Søren Ulrik Thomsen senere smukt gav betegnelsen „Det blå rum“, således ikke større, end den sagtens kunne være på et C-60 kassettebånd (og så ville der endda være god plads, for når hele B-siden af Bowie's „Low“ var med, behøvede man sådan set ikke meget andet).

Det var den ene overraskelse, jeg fik, da jeg sad i studiet og fortabte mig i al den gamle asfaltlyrik, nemlig at firserne i dag overhovedet ikke virkede overraskende, slet ikke endda.

Den anden overraskelse var, at den unge Søren Ulrik Thomsen rent faktisk ikke var nogen god oplæser. Rytmen er ganske vist til stede fra første færd (og kan vel heller ikke være andet; det er lidt af en kunst at læse et Thomsen-digt urytmisk op), men den sproglige melodi er mildt sagt monoton; adjektiver, verber og substantiver bliver holdt i nøjagtig samme tone, og skønt jeg godt er klar over, at det er en helt bevidst tidehvervsk oplæsningsstrategi – et muntert swung på et uskyldigt adverbium kunne jo, uha!, opfattes som digterens egen tolkning af sit digt – så er det ikke desto mindre trist at høre på og det på den dårlige måde.

Alligevel er der noget sympatisk ved monotonien, som ikke bare gælder Søren Ulrik Thomsen men hele firserbevægelsen: Ved så at sige at begynde ved *point zero* – hvor man hverken tillod sig selv eller blev tilladt de mindste svinkeærinder – havde man så megen des større mulighed for at vise sin mangfoldighed, da det var overstået. På den måde adskiller firserne sig nok engang fra tresserne: I sidstnævnte tilfælde findes næsten alt det interessante, mens tiden endnu stod på, hvorpå det mandede ud i mere og – navnlig – mindre interessante bifloder; i førstnævnte tilfælde er der ærlig talt ikke meget fra datidens samtid, der i dag holder vand, hvorimod mange repræsentanter fra dengang efterlods foldede sig ud som nogen sommerfugl. Kierkegaards fladtrådte ord om, at man lever forlæns og forstår baglæns, gælder i den grad om firserne.

Men tilbage til Lars Hugs „City Slang“, som jeg som sagt mente var god uden dog at være rigtig god. Blandt forbeholdene var et andet argument: Pladen var for tidstypisk. Sådan kan man jo slet ikke omtale et værk længere, da vi i dag i den grad hylder det atypiske, hvor alle skal tænke i skæve vinkler og have en ny og anderledes tilgang til tingene med det resultat, at der slet ikke er nogen mainstream tilbage. Det behøver jeg imidlertid ikke gå dybere ind i, da Frederik Stjernfelt og Søren Ulrik Thomsen allerede har skrevet en hel bog om det. Men i firserne – da vi alle endnu var individualister på nogenlunde samme måde – kunne man godt tale om en tidsånd, og da Lars Hugs City Slang-plade udkom, var begrebet ved at blive problematisk.

Det skete i efteråret 1984, og allerede året efter måtte man „træde tilbage fra denne historie, så at sige 'anonymisere' sig selv, blive en mand på gaden som alle andre, og påny tage livtag med eksistentialerne“, som Søren Ulrik Thomsen senere beskrev 1985 i essayet „Farvel til Det blå rum“.

Men hvor de sande firsere i årtiets første halvdel står nogenlunde klart bøjet i neon, så er den efterfølgende udkrystallisering straks langt sværere at beskrive, for det er først her, at man begynder at ane nye horisonter efter års ihærdigt arbejde med at nedbryde halvfyrdsergenerationens revolutionære barrikader. Hvad der kom til syne, da røgen lagde sig, har intet til fælles bortset fra det ene, at man nu opsøgte værdier, som i mange år havde været betragtet som værdiløse, hvad enten det så var en countrysang, en regulær prosabog eller en salme.

Selv bidrog Søren Ulrik Thomsen til det „gigantiske afdansningsbal“ med poetikken „Mit Lys Brænder“, og i dag ved vi, at det er en sætning på bogens sidste side, lige før noteapparatet og Henrik S. Holcks linje „findselvpåenmådeatværetilpå“, der peger fremad: „Således er det alene troen, der får de hidtil beskrevne poetiske former til i energiske opspring at transformeres i og som en stadigt ubeskriveligere tilblivelse.“

Jeg læste stadig ikke Søren Ulrik Thomsen, da poetikken udkom i 1985, men jeg var da nået så langt, at jeg læste om ham, og jeg ved med sikkerhed, at skønt man gennem en enorm medieblæst forsøgte at puste Thomsens lys ud, så indgik teologien ikke i skytset; ikke fordi kritikerne givetvis gerne havde benyttet det senere skældsord „prædikant“ om og mod Søren Ulrik Thomsen, men fordi teologien endnu i midten af firserne havde så lille en plads i den almene, intellektuelle husholdning, at man ganske enkelt ikke skænkede den en tanke.

Men noget var i gære: Som sagt søgte man efter firsernes kollektive nedbrydning på hver sin måde mod det uopdyrkede, og det var givetvis grunden til, at jeg i 1985 bestemte mig for at læse teologi til trods for, at jeg ikke havde de ringeste forudsætninger for faget. Da jeg mange år senere læste Søren Ulrik Thomsens note

2 i „Kritik af den negative opbyggelighed“, hvor han gennemgår sin ikke-kirkelige opvækst, var det som at læse min egen barndoms ikke-klerikale cv. Præcis som Thomsen er jeg nemlig „slet ikke vokset op i noget kirkeligt miljø“, og også jeg undlod som 14-årig at lade mig konfirmere, fordi jeg var kommunist. Forskellen er alene, at i mit barndomshjem sprang man Ingemanns aftensange over, men bestemt ikke „Cæsars de sjofle“.

Når teologien trak skyldtes det derfor ikke noget kald andet end et ekko fra firserne, og det har den dag i dag betydning. Endnu får ingen mig fra at hylde kirkens kølighed, tværtimod så jeg den i dag gerne afløst af en regulær kulde, og det er givetvis et statement, der stammer fra firserne.

Derfor kom det heller ikke bag på mig som stud.theol., at der lå religiøse lag i Thomsens „Nye digte“ fra 1987. Jeg købte ganske vist ikke samlingen, da den udkom, men jeg hørte ham læse op fra den i Studenterkredsen i Vartov, og det var ganske og aldeles betagende, ligesom det var tilfældet med den efterfølgende diskussion, hvor Anne Braad og Thomsen gik i kødet på hinanden, sådan som de sidenhen ofte skulle gøre det. Hvad de skændtes om, er jeg imidlertid ikke i stand til at referere, for jeg forstod stadig ikke et klap.

Men mødet betød dog, at jeg tog mit syn på Søren Ulrik Thomsen som forfatter op til revision, og da den samlede paperback-udgave af „City Slang“ og „Ukendt under den samme måne“ netop var udkommet, havde jeg alle grunde til at gå kronologisk til værks og tilmed spare penge, da den lille, grå bog til 68 kroner var meget billigere end den langt tyndere „Nye digte“ (vi taler om konkret papirvægt her), der kostede noget nær det dobbelte.

Trods mange tiltag blev det dog stadig ikke rigtigt til noget. Digtene blev ganske vist læst, men jeg syntes ikke, at jeg helt forstod dem. Det gjorde jeg heller ikke.

Det skulle blive en togtur i 1988, der ændrede alt. I ugen forinden havde jeg været på et håbløst tombolajob i det jyske med min studieven, Stefan Lamhauge Hansen, hvad der havde kostet os mange penge og meget lidt søvn, og derfor var jeg ikke meget værd, da jeg en lørdag eftermiddag lagde mig ind i en heldigvis tom kupé. Af

læsestof havde jeg ikke andet end Thomsens trælse digte, som jeg dermed gav en chance til.

Mine damer og herrer. Tænd for computeren og find tekstbehandlingsprogrammet frem; skriv et superlativ og tryk på shift F7 og brug hele sriben af synonymmer, for det der skete var fantastisk. Jeg har aldrig fattet udtrykket „omvendelse“, men det er det ord, vi må have gang i, for hvad jeg for dum kun forstod stykkevis, begreb jeg nu i sin helhed. Glem alle ovenstående indvendinger, thi vi havde ikke passeret mange jernbanesveller før Søren Ulrik Thomsens digte og togets dunken flettede sig ind i hinanden med et resultat, der bragte mig i en eufori, som det tog mig år at komme ud af igen. Helt landet er jeg vel aldrig siden.

Det var specielt „City Slang“, der sad hvor den skulle – samlingen ramte mig i både sjæl, legeme og intellekt og det på én og samme gang – og jeg vidste også, hvorfor det var sådan: I en radio-udsendelse havde Søren Ulrik Thomsen sagt, at digtene „var gået frem“, hvilket dækkede over, at han havde digtet dem på endeløse vandringer rundt omkring i København, og denne metode havde påvirket digtenes rytme. I samme udsendelse sagde Lars Hug, at han for alvor havde fået digtene ind på kroppen, da han lå i en togkupe på vej mod Berlin, præcis ligesom jeg nu lå i en kupe på vej fra Århus til København. Hvis man skulle fange „City Slang“ i sin helhed, krævede det altså, at man kørte i tog (idet man ikke kan læse digte gående; det ser i hvert fald dumt ud), og den tese lancerede jeg mange år senere – da Thomsen i mellemtiden var blevet til Søren Ulrik – for poeten selv, hvortil han svarede, at kommende udgaver måske burde forsynes med den forbrugeroplysning på omslaget, at værket „med fordel kunne indtages liggende i et polsk nattog“.

Fra og med togturen ændrede mit forhold til Søren Ulrik Thomsen sig fra den distancerede beundring til den flammende begejstring, og da jeg stadig læste teologi og rygtet om de religiøse strømninger i hans digte hurtigt havde spredt sig i de kirkelige kredse, fik jeg ham også tit at se til teologiske seminarer og sognemøder rundt om i de københavnske kirker, hvor publikum – i modsætning til

stadionarrangementerne ude på KUA – ofte var så lille, at jeg ikke alene sagtens kunne se Søren Ulrik Thomsen; han kunne heller ikke undgå at se mig, og det bevirkede, at vi efterhånden kom på høflig hilsefod, når vi stødte på hinanden i de københavnske gader.

En anden forskel fra KUA-andagterne var, at de kirkelige og teologiske møder som regel var aldeles blottet for højtidelighed. „Og nu skal vi byde velkommen til Søren Thomsen, der skriver digte,“ kunne en præsentation lyde, men denne jovialitet brød jeg mig nu heller ikke om. For nylig så jeg en pubertetspige, der dybt flov og med blikket stift stirrende ned i jorden fulgte sine lystige forældre, der vadede af sted med hver sit sæt vandrestave, og nogenlunde sådan havde jeg det også, når jeg rundt om i de københavnske menighedssale var vidne til kultursammenstødet mellem den endnu halvunge firserdigter og den danske folkekirke. Fra tid til anden havde jeg lyst til at svinge med min gamle, slidte Sodsplade for at markere, at jeg skam også havde den del af bagagen med mig, men jeg gjorde det heldigvis aldrig.

Ved de rendyrkede teologiske arrangementer – hvor niveauet men også bølgerne var højere – sad jeg også ofte med røde kinder. Slaget handlede altid om, hvorvidt Thomsens digte var religiøse eller ej, og fronterne var trukket klart op: På den ene side stod Søren Ulrik Thomsen, der konsekvent hævdede, at hans digte var moderne; hvis man ville tolke dem religiøst, måtte man være klar over, at det kun var en mulighed blandt mange. På den anden side sad præsterne og teologerne, der mente, at Thomsen var kommet hjem til Gud. Selv sad jeg med et ben i hver lejr, for enhver – måske lige undtagen Thomsen selv – måtte kunne se, at der var mere religiøsitet – ja, lad os bare nævne fyordet: kristendom – i „Hjemfalden“ end det gjorde sig gældende i „Ukendt under den samme måne“. Omvendt var det for mig at se lige så væsentligt, at digtene vedblev at have et klart firserbeat, der ikke var helt så kirkevenligt som enkelte, isolerede udsagn.

Det var navnlig et digt fra „Nye digte“, der ofte blev diskuteret, det enkle: „Træerne vokser ikke ind i himlen./ Men de vokser ud i luften, som vi ånder,/ og ned i jorden til de døde,/ som vi savner.

Og det er alt nok." Dét digt ville mange præster gerne sætte i musik og gøre til en salme, men det var den modernistiske digter overhovedet ikke begejstret for. At omdanne digtet til en salme ville betyde, at én tolkning havde vundet over alle andre. Thomsen nævnte, at trykket på digtets sidste linje jo også kunne ligge på „alt“ – det er *alt* nok – med det resultat, at linjen pludselig betød, at det var alt for meget, hvad der ikke var megen lovsang i.

Det var måske en lige lovlig søgt udlægning, lyrikeren dér nåede frem til af sit eget digt, men ikke desto mindre var jeg enig med ham; ikke fordi jeg brød mig om fortolkningen, men fordi jeg endnu mindre brød mig om de hellige noksagter, som jeg sad sammen med, og som var ved at tage mit teenageidol – ham med Marble Station – fra mig. De kunne beholde deres salmer, kunne de.

I maj 1989 skete der så det, at min far pludselig døde, og da jeg allerede havde fået et tilstrækkeligt indblik i folkekirken til ikke at stole på den, bestemte jeg mig for at stå for begravelsen selv. Men da jeg skulle opbygge tjenesten kunne jeg godt mærke, at det var en svær opgave, jeg havde sat mig selv på. Alle de tillærte teorier om den rigtige opdeling af kirkelige tekster i kirken og alle verdslige udenfor holdt ikke stik, da det kom til stykket. Jeg læste i evangelierne, men ordene forblev døde på papiret, hvad der ikke var noget at sige til. Jeg kommer som sagt fra et ikke-kirkeligt hjem, og det var helt umuligt i løbet af få dage – og så endda post mortem – at gøre min far til en kirkens mand. Midt i det hele faldt jeg så over Thomsens træ-digt, og nu var det alt nok med hans tolkning fra sidste år; det digt skulle bruges ved begravelsen og blev det, sådan som jeg nu erfarer, at også T.S. Høeg og Thomas Ortved senere brugte digtet ved deres fædres begravelse.

Dermed har det vist sig, at det faktisk var de gejstlige, der havde ret i deres tolkning af digtet, for som Per Højholt ville have sagt det: Praksis har sejret! Men det betyder igen, at man nok skal være mere forsigtig, end Søren Ulrik Thomsen selv er, når han i „Kritik af den negative opbyggelig“ sarkastisk nævner, at kirkefremmede forlanger John Mogensens „Mennesker blir spist i Polynesien“ ved en begravelse, for han er selv – givetvis ufrivilligt, men alligevel – le-

verandør til det danske folk af verdslig poesi, der ikke desto mindre har en eminent evne til at begå sig i kirkeligt regi, og skønt jeg i dag – hvor jeg har et mere selvfølgeligt forhold til de bibelske tekster og til salmebogen – nok ikke ville bruge et Thomsen-digt i kirken, så ville jeg være lidt af en hykler, hvis jeg med min kirkevanthed forbød andre at gøre det. Derfor mener jeg heller ikke, at Søren Ulrik Thomsen har ret, når han i samme essay i et noget hastigt afsnit om den angiveligt problematiske, moderne salme når frem til, at vi lige så godt kan „holde op med at bekymre os om ‘problemet’ med de manglende nutidssalmer (...) så meget des mindre som vi netop i den danske kirke har en salmeskat så vidunderlig, at den nok skal holde et par århundreder endnu“.

Ingen (måske bortset fra udkonkurrerede, moderne salmedigtere) vil være uenig med Thomsens store ord om den danske salmeskat, ligesom de fleste sikkert vil mene, at de klassiske salmer nok skal overleve både os selv og vore efterkommere. Problemet – uden gåseøjne – med de manglende nutidssalmer er efter min mening, at de som al god kunst først åbenbarer deres kvaliteter gennem brug, og denne brug gøres notorisk kun af de få, sådan som det – igen – gør sig gældende for al god kunst. Det skal man ikke beklage, vi kan ikke gå rundt og være elitære hele banden, men problemet – det helt store og absolut uden gåseøjne – med lige præcis salmer er, at alle på et tidspunkt får brug for dem, nemlig ved det som mange præster patetisk kalder „livets grænsesituationer“, dvs. dåb og begravelse. Og her står ikke bare Gudfader, Søn og Helligånd men også særdeles store følelser på spil, og det er givetvis også derfor, at grænsesituationerne er ritualiserede og har været det siden Ruder Konges tid. Men et ritual kræver genkendelighed, og den genkendelighed får de fleste bare ikke af Kingos, Brorsons og Grundtvigs salmer, hvis vi ser bort fra *Hits of the Blitz*. Men da det næppe er nogen god idé at synge julesalmer ved en begravelse, kan man så vidt jeg kan se kun løse problemet på én af tre måder: Enten ved at genindføre salmesangen i skolen (hvad jeg ikke tror på) eller ved at skrive gode moderne salmer (hvad jeg på linje med Søren Ulrik Thomsen for indeværende ikke mener kan lade sig gøre) eller også bruge, hvad vi har i det daglige – John Mogensen, Kim Larsen

og Søren Ulriks digte – og så ellers trøste os med, at de i en kirkelig kontekst får en helt anden betydning, end når man hører dem i Giro 413.

Sig mig, er jeg ikke ved at rode mig ud i en polemik med min ungdoms helt? Såmænd er jeg så; da „Kritik af den negative opbyggeselighed“ udkom 25 år efter „Under en sort sol“, måtte jeg for første gang erkende, at jeg ikke bare kunne lukrere på storenavnebrors intellektuelle opdagelser. Langt det meste var og er jeg enig i, men til forskel fra tidligere vidste jeg også på forhånd, at jeg var det, men værre endnu: der var også steder, hvor Søren Ulrik Thomsen tillod sig den luksus at skrive noget, som i bedste fald kan diskuteres; eksempelvis bogens bedst skrevne passage, der er så elegant, at jeg havde lyst til at byde min kone op til dans, da jeg læste den, men som ikke desto mindre – rent indholdsmæssigt – er temmelig tvivlsom. Det er passagen, hvor Thomsen beskriver sin idealkirke, der ligger uforanderlig midt på Nørrebrogade, mens alt omkring den ændrer sig. Det er et dejligt billede, men problemet er, at teksten faktisk bliver endnu bedre, hvis man udskifter „kirke“ med „tobakskiosk“: „Og dér, midt i det hele og som det eneste, der aldrig vil forandres, ligger tobakskiosken, som den altid har gjort og altid vil gøre, og i denne kiosk foregår nøjagtig det samme, som der altid har gjort og altid vil gøre, år ud og år ind til tidernes ende.“ Ikke sandt? Det er virkelig poetisk, men på Det teologiske Fakultet ville den næppe gå til kandidateksamen.

Lad imidlertid gå med disse skærmydsler; dem beklager jeg ikke, for som salig Leif Grane vedblev at påpege helt frem til sin afskedsforelæsning, så er det teologiens drivkraft, at vi strides.

Derimod går det mig sandt at sige på, når Thomsen arrigt langer ud efter de toneangivende musikkendere fra firserne, som han beskylder for „en negation med dobbelt skrue“ i og med at „nørderne“ pludselig supplerede hyldesten af obskure undergrundsbands til også at gælde den rene og skinbarlige mainstream. Jamen kære, forhenværende, unge ven (bemærk adjektivernes rækkefølge, det er vigtigt); har du ikke gjort nøjagtig det samme som litterær feinschmecker? Husker du fodnote 3 i „En dans på gloser“, hvor du

anklager studenterne for manglende æstetisk jugement, hvorpå du efter alle kæphestene – Baudelaire, Apollinaire, Borges, Celan m. fl. – fremhæver Tove Ditlevsen? Hvor stor fortvivlelse for ikke direkte at sige tåre på kind tror du ikke, at den fodnote har fremkaldt hos ikke så få, sortklædte litteraturstudiner? Mange, tror jeg, mange har grædt, men jeg takker nu alligevel.

Det var dén fodnote, der fik mig til at læse Tove Ditlevsen.